

че сж поставени на толкова хубаво мѣсто да си почиватъ.

Ионко толкова много се радваше на тая елха, че кога си легна после, дълго време не можа да заспи.

*

Презъ нощта, когато Ионко вече спѣше, между шоколаденитѣ звѣрчета на елхата се по-

яви голѣма препирня. Скараха се за кравайчето. Котенцето казваше: „Това кравайче е за мене! Азъ не съмъ научено да ямъ какво да е. Трѣбваше дори и млѣкце да ми дадатъ, та да си надробя кравайчето. Но хайде, отъ мене да мине сега!...“

Кученцето рѣмжеше и искаше да скжса връвчицата, на която висѣше, и да се спусне къмъ кравайчето. „Азъ — казваше то — трѣбва да изямъ кравайчето,

защото съмъ най-вѣрния другаръ на човѣка!“

Теленцето преживяше и мърморѣше: „Когато нѣма сѣнце и зобчица, азъ и кравайчета мога да ямъ!“

Зайчето непрекъснато мърдаше горната си устна и скимтѣше: „Значи, като съмъ гризало презъ цѣлия си животъ са-

мо клончета и фиданки, азъ не мога ли да хана и кравайче?“

Но най-недоволено бѣше мечето. — „Еднажъ да ми паднете въ гората! — заканваше се то. — Само да ми паднете веднажъ, тогава ще видите кой има право и кой нѣма!“

*

Шоколаденитѣ животинчета се караха всѣка нощъ. И толкова много викаха, че отъ шума почнаха да падатъ листата на елхата. Ионкова майка, като видѣ, че всѣка сутринъ килима подъ Коледното дърво се покрива съ елхови иглички, реши да го развали. Тя повика нѣколко Ионкови другарчета, извади една голѣма кутия отъ дулапа и почна да откачва нѣщата.

Най-първо свали звездата и я